

Arrest

nr. 164 641 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 16 december 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Hierin werd gesteld dat nu eerste verzoeker D. K. op 16 juli 2015 is vertrokken naar zijn land van herkomst, hij geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Verder werd er gesteld dat, aangezien de bestreden beslissing handelt over de aandoening van eerste verzoeker D. K., ook tweede verzoekster M. A. geen belang meer heeft bij een gebeurlijke vernietiging.

1.2. Verzoekers richten op 4 januari 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 maart 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen delen mee dat een nieuwe asielaanvraag werd ingediend – waarbij de verwerende partij dit bevestigt en meedeelt dat dit gebeurde op 21 december 2015 – en er “in dat opzicht toch nog een belang is.” Zij betwisten niet dat dhr. [D.] het Belgisch grondgebied heeft verlaten, maar wijzen erop dat hij zich thans opnieuw in België bevindt zodat de hieromtrent ontwikkelde stelling in de beschikking niet meer correct is, daar het belang moet worden beoordeeld op grond van de actuele situatie. Waar de voorzitter erop wijst dat, na de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de ziekte niet beantwoordt aan de criteria van § 1, eerste lid van voormeld wetsartikel, nog een nieuwe aanvraag op dezelfde grond werd ingediend die heeft geleid tot een beslissing van 21 april 2015 waarbij deze meer recente aanvraag ongegrond werd bevonden omdat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, bevestigen de verzoekende partijen dat de geschetste gang van zaken correct is. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat ook los van deze beschikking het belang van de verzoekende partijen in vraag kan worden gesteld op grond van de vaststelling dat dezelfde medische problematiek het voorwerp heeft uitgemaakt van een beoordeling ten gronde en aldus het stadium van de ontvankelijkheid is voorbij geraakt. De voorzitter wijst erop dat de vraag naar het belang te allen tijde en op alle gronden kan worden opgeworpen en vraagt de verzoekende partijen om een standpunt in te nemen over de door de verwerende partij ontwikkelde stelling. De verzoekende partijen gedragen zich hieromtrent naar de wijsheid.”*

1.4. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Waar verzoekers stellen dat eerste verzoeker *“zich thans opnieuw in België bevindt zodat de hieromtrent ontwikkelde stelling in de beschikking niet meer correct is”*, wijst de Raad er op dat er, zoals ter terechtzitting ook wordt opgemerkt, na de aanvraag om verblijfs-machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die heeft geleid tot de thans voorliggende beslissing tot onontvankelijkheid, een nieuwe aanvraag op dezelfde grond werd ingediend. Deze aanvraag werd bij beslissing van 21 april 2015 ongegrond bevonden omdat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Gevraagd naar een reactie op de stelling dat de door hen opgeworpen medische problematiek het stadium van de ontvankelijkheid voorbij is en bij beslissing van 21 april 2015 de gegrondheid werd beoordeeld, stellen verzoekers zich te gedragen naar de wijsheid. Hierbij maken verzoekers niet aannemelijk alsnog een belang te hebben bij een vernietiging van de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing van 8 april 2013.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, dan ook onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA